

stituti in sola legitima quam cautelam tradit Soccin. jun. *conf. 122, nu. 8, & seqq. lib. 1, Dec. consil. 687, n. 2, & approbat Rota dec. 206, num. 4, decif. 479, n. 8, & decif. 653, n. 13, p. 1, recent. coram Merlino decif. 642, n. 5, & in Fanen. bonorum 19 Junii 1648, coram bon. mem. Arguelles.*

Cumque postea Pompejus una cum aliis fratribus per instrumentum publicum de anno 1602. & 1608. promiserit adimplere omnia in dictis testamentis contenta, & quod tota hæreditas integre conservaretur in familia usque ad minimum quadrantem supponendo iisdem fideicommissis legitimam, nec non prælegata, ac omnia, & singula bona, cessat penitus præsentio hujusmodi: * quia concurrunt non solum acceptatio, & approbatio generalis testamenti, & oneris in illo juncti cum clausulis amplissimis, quam sufficere firmavit Rota in Romana fideicommissi de Ceulis 26 Novembris 1639, & 16 Maii 1642, coram Reverendiss. Compostellano, cum aliis per adden. ad sancti. mem. Gregor. decif. 489, n. 27, vers. & ut filius, & per Grat. cap. 983, n. 3, & seqq. Sed etiam specifica, & individualis respectu ipsius legitimæ, ut disponit text. in l. si quando 35, §. & generaliter C. de inofficioso testamento, & voluit Rota decif. 342, n. 9, p. 5, rec. & coram Eminentiss. Othobono. decif. 100, n. 5, & per totam, & decif. 110, n. 1.

Non obstat quod de tempore acceptationis fecerat nempe de anno 1602. Pompejus esset minor, nam ultra quod acceptatio erat utilis, & necessaria eidem Pompejo ad effectum consequendi pinguem hæreditatem, & apparet facta coram iudice, adhuc cessat difficultas, quia factus major de anno 1608. testamentum avitum, & paternum de novo approbavit, & acceptavit supponendo illis legitimam, nec non prælegata, * & adeo ut detractio hujusmodi nullo modo prætendi possit contra formam prædictæ acceptationis ad text. in l. unica C. si major factus rat. hab. Rot. coram sancti. mem. Greg. decif. 186, nu. 4, & in terminis dixit Rota d. dec. 110, per totam, & præsertim n. 16, coram E. Card. Othob.

De identitate verò honorum alienatorum nullo modo dubitari potest: quia illa colligitur ex combinatione * cum bonis contentis in instrumento divisionis factæ à Pompejo, & fratribus, ut dixit Rota decif. 88, n. 12, p. 7, recent. & coram Merlino. decif. 548, num. 17, cum aliis pluribus in Fanen. bonorum 19 Junii 1648, coram bon. mem. Arguelles.

Et cum idem Pompejus in dicta divisione de anno 1615. factus fuerit non solum bona divisa esse supposita prædictis fideicommissis, sed etiam alia empti post patris obitum in dicta divisione descripta, tanquam acquisita ex pecuniis hæreditariis talis confessio, * & declaratio sicuti præjudicat ipsi Pompejo, ut notat Manzar. de fideicommissi. q. 58, Peregr. eodem tract. art. 44, n. 5, Rota coram Merlino. decif. 262, n. 1, & decif. 294, in princ. ita etiam probat contra hæredes, & habentes ab eo causam ad text. in l. cum à matre, C. de rei vendic. Rota coram Buratt. decif. 229, n. 10, & seqq. & in Romana fideicommissi 8 Junii 1648, & in d. Fanen. bonorum 19 Junii ejusdem anni coram bon. mem. Arguelles.

Minus dubitari potest quod pro illorum reintegratione competat via executiva, * & mandatum relaxari valeat, nam stante obligatione Camerali res transit sine difficultate, Cephal. consil. 439, n. 16, Thefaur. decif. 26, n. 12, Rot. in rec. decif. 258, n. 1, p. 6, & in Romana domorum de Incoronatis 18 Martii 1650, coram R. D. meo Decano; Et cum

per commissionem particularem fuerint mihi communicatæ facultates A. C. eodem modo potest Rota executivè procedere sicuti procederet idem A. C. Rota decif. 415, sub n. 10, part. 1, recent. Buratt. decif. 752, in fine, & fuit dictum in Esina Pecuniaria 17 Febr. 1648, coram bon. mem. Peuting.

Quod intrumenta divisionum, & alia jura fuerint mutilatè in Rota producta, nullo modo subsistit in facto, nam instrumenta sunt integra, & per compulsam in actis exhibita quamvis ad effugiendum expensas, & tollendam prolixitatem fuerit repetita illa tantum pars, * quæ facit ad causam, prout fieri posse tradit Vestr. in prax. lib. 7, cap. 1, de produc. jur. n. 6, & admittit Rota d. decif. 139, n. 6, & seq. p. 4, tom. 2, rec. & decif. 304, nu. 21, part. 5, & coram sancti. mem. Gregor. decif. 432, nu. 7, cum aliis per Add. ad eundem decif. 238, n. 15, vers. limitatur secundò.

Quod R. P. D. Odoardus de Vecchiarellis R. C. A. Generalis Auditor, nec non illius fratres hodie agentes sint etiam pro medietate hæredes beneficiati Pompeii, & sic pro dicta rata debeant concurrere ad reintegranda fideicommissa ab eisdem non controvertitur; Et cum veniant ex persona propria independentè à dicto Pompejo uti vocati * ad eadem fideicommissa possunt instare pro reintegratione, non obstante quod alienatio facta fuerit pro ipsum Pompejum Nat. conf. 470, n. 13, Rot. divers. decif. dec. 110, per tot. p. 2, & coram Merlino. decif. 716, n. 12, & coram E. Othobono decif. 180, n. 12, & seqq. & decif. 270, à n. 11.

Unde cum fideicommissa sint litteralia, & jam per sententiam Rotalem Canonizata coram R. P. D. meo Verosipio ad favorem eorumdem responderunt DD. pro mandati relaxatione contra bona hæreditaria Pompeii utraque parte informante.

DECISIO CXXIII.

R. P. D. ALBERGATO.

Romana devolutionis Palatii.

Lunæ 18. Junii 1657.

SUMMARIUM.

- 1 Bona Ecclesiæ concessa in locationem perpetuam transeunt in extraneos, & n. 11.
- 2 Conjecturæ faciunt rem ab Ecclesia concessam transire in extraneos.
- 3 Clausula ad habendum latissimè extensam facit concessionem rei Ecclesiæ transitoriam ad extraneos.
- 4 Licentia alienandi per viam contractus facit rem Ecclesiæ in extraneos transitoriam, & n. 11, etiam extraneis censetur concessa, n. 13.
- 5 Locatio, & non emphyteusis dicitur, quando sic à partibus nominatur. Censetur, quando Canon respondet fructibus, n. 6.
- 7 Domini translatio denotat contractum locationis, & non emphyteusis.
- 8 Pactum francandi efficit locationem non emphyteusim.
- 9 Pensionis solutio distributa in duos terminos efficit locationem, non emphyteusim.
- 10 Emphyteusis recepta pro hæredibus, & successoribus non comprehendit, nisi hæredes sanguinis.
- 12 Prohibitio alienationis subsequens non tollit præcedentem facultatem alienandi; sed alienatio fieri debet domini assensu adhibito.

14 Bene

44 Beneplacitum in concessione rei Ecclesiæ requiritur ex lapsu centum annorum: cum observantia præsumitur, n. 15.

16 Historicis deferendum, & fides præstanda.

17 Constitutio Urbana beneplaciti præsumptionem tollit, sed declara, ut n. 18.

19 Centenaria in calculanda anni vite concedentis non attenduntur. Declara, ut n. 20.

21 Observantia debet esse certa & non æquivoca unius concessionis animum possidentis: Declara, ut n. 23.

22 Possidere uno, vel alio modo ab animo pendet.

Post mortem B. Marii de Frangipanis sine filiis Capitulo & Canonicis S. Marci manutentionem, seu reintegrationem ad positionem Palatii positi in Platea Conehe S. Marci petentibus, denegandum esse, me proponente, D. D. censuerunt ex eo quod concessio hujusmodi domus usque de anno 1539. facta Antonio Frangipanio, ac Curtio, & Mario ejus filiis tanquam in locationem perpetuam, non autem in emphyteusim erat transitoria ad hæredes extraneos, & sic ad Cora. Franciscum Frangipanium de Croatia juxta defuncti voluntatem pervenire potuit, ut de bonis & ab Ecclesia receptis tradunt Ruin. consil. 161, nu. 21, & seqq. lib. 1. Cravet. conf. 764, nu. 4, vers. Riman. jun. consil. 461, num. 27, & seq. Rol. à Vall. conf. 96, n. 24, lib. 1. Mant. de tacit. l. 22, tit. 19, n. 27. Rota coram Buratto dec. 334, n. 4. Bononien. Prædii de Nascentoriis 16. Novembris 1643. §. ulterius D. D. coram Reverendissimo Terracinen. & in Romana domus 19. Junii 1645. §. nec obstat coram Eminentissimo Card. Othobono. Quod in præsentia casu certius procedit, ubi non desunt conjecturæ comprehensionem extraneorum suadentes, ut post Cephal. tradit Mant. de tacit. d. lib. 22, tit. 19, sub nu. 21, in fin. vers. sed tamen Altograd. conf. 22, n. 6, vers. & maxime quando lib. 1. Rota dec. 381, n. 6, & seq. par. 5, rec. nempe clausula ad habendum non cæterata, sed cum facultate disponendi ad libitum extensa, & ut in proposito ponderat Mant. ubi supra lib. 22, tit. 19, num. 25, sequitur Altograd. d. consil. 22, sub nu. 6, vers. At in hoc casu Caval. dict. decif. 293, nu. 1, vers. que omnia Buratt. dec. 87, num. 2, & per tot. Rota in dicta Bonon. Prædii de Nascentoriis 23 Martii 1640, & 6 Novembris 1643. coram Reverendissimo Terracinen. §. quod autem in præsentia in fin. clausula, ac de ea faciendum, & disponendum ad libitum voluntatis, quæ æquipollet clausulæ, & quibus dederit, & operatur, ut emphyteusis sit transitoria ad extraneos Osasch. dec. 161, num. 1. Curt. jun. conf. 4, num. 1, vers. sed quoniam Becc. conf. 88, num. 20, vers. 2, & seqq. Rolan. consil. 64, nu. 11, & 13, vol. 4. Calder. de jur. emphyt. lib. 2, qu. 1, num. 14, & quæst. 33, num. 30, & seq. Marefcott. cap. 1, nu. 1, lib. 3. Rota post Giovagn. conf. 24, n. 68, lib. 2, & dict. dec. 494, lib. 3, part. 2, dec. 548, num. 8, part. 4, tom. 3, recen. & coram Merlino dec. 860, num. 5. Pactum francandi, & expressa facultas donandi, & alienandi, quia licentia & alienandi per viam contractus ostendit Dominum extraneos non abhorruisse & omnem in proposito removet difficultatem Dec. conf. 171, n. 2. Curt. jun. dict. consil. 4, n. 3. Rota coram Buratto dict. dec. 87, nu. 12, & consideratum fuit in dict. dec. 294, num. 6, part. 1, recent.

Concessionem verò hanc non fuisse emphyteusim, sed veram locationem & perpetuam visum est D. D. probari, sive ex eo quod nunquam emphyteusis, sed semper Instrumento à parti-

Decisiones ad Tract. de Alim.

bus locatio fuit appellata, & talis præsumitur contractus, qualis denominatur à contractibus l. qui fundum 40. §. fundi ff. de contrab. empt. in addit. ad specul. in tit. de locat. in princ. Cravet. conf. 20, num. 4. Surd. conf. 366, num. 6, & decif. 326, num. 8. Rot. coram Card. Seraph. dec. 212, num. 1, & dec. 735, num. 5, part. 4, rec. tom. 3. & quæ potior conjectura est pensio & Scut. 55. Canonicis promissa correspondebat fructibus domus, ut ponderat Aret. conf. 5, nu. 4, in fin. Nevill. consil. 92, nu. 12, & per tot. Grat. consil. 128, num. 8, lib. 2. Rolan. consil. 96, num. 43, & seq. lib. 1. Clar. in §. emphyteusis quæst. 1, n. 5, vers. si verò præstatur plenissime Rota coram Buratt. dec. 234, n. 1, & seqq. decif. 14, nu. 11, dec. 110, nu. 16, part. 6, rec. & in d. Bonon. Prædii de Nascentoriis 16 Novembris 1643. & §. & ulterius D. D. vers. quia annua quantitas coram Reverendissimo Terracinen. & utramque conjecturam & visa est admittere etiam Rota in Romana domus 22. Aprilis 1644. §. & prædicta procedere coram bon. me. Card. Cocchino confirmata 16 Martii 1646. coram Eminentissimo D. Card. Othobono inter ejus impress. dec. 62, num. 27.

Sive etiam ex quo facta fuit omnium virium translatio à Capitulo in D. D. de Frangipanis, ut in sum. Corn. Francisci num. 1. ibi etiam similiter D. D. Canonici, & Capitulum locarunt, & titulo locationis in perpetuum dederunt, cesserunt omnia jura, omnesque actiones reales, personales, civiles, directas, tacitas & expressas, hypothecarias, pignoratitias, sive mixtas, & in rem scriptas, quæ & quas d. d. Canonici, &c. nullo jure, nullaque actione quomodolibet de cætero reservatis, &c. ex hujusmodi enim tam ampla virium cessione constat factam fuisse locationem & non verò concessionem in emphyteusim, in qua Domino concedenti jus aliquod, & dominium directum reservari necessarium est, ut tradit Mant. de tacit. lib. 22, tit. 3, num. 9, Menoch. præsumpt. 106, nu. 10, lib. 3. Thomat. dec. Macerat. 60, num. 40, Vellach. de jur. emphyt. quæst. 32, num. 27, & 33, Rot. coram Merlino dec. 586, num. 5, & 6, & in Mediolan. pratensæ devolutionis 11 Febr. 1650. sub §. nec prætendi potest coram R. P. D. meo Melio, sive demum quia adsunt pacta & conventiones naturam locationis, non emphyteusis importantes; promissio nempe de evictione suscipiendi in se litem, faciendi consentire omnes personas & pactum francandi, ad quæ omnia Canonici teneri voluerunt, quæque regulariter non solent concessionem in emphyteusim, sed locationibus tantum & perpetuis alienationibus convenire & ut de pacto francandi Cephal. conf. 703, & n. 17, & seqq. Rota coram Comitulo dec. 94, num. & seq. & distributa pensionis solutio in duabus paginis in principio cujuslibet semestris, eo modo, quo affectus solvi solent, ostendit pariter contractum locationis, non emphyteusis, in qua canonicis solutio semel in anno fieri solet, ut in terminis Buratt. d. dec. 334, sub nu. 7, quod etiam convenit.

Neque applicantur decisiones pro parte Canonicorum allegatæ, in quibus firmatum fuit in emphyteusim pro hæredibus, & successoribus in perpetuum recepta, solos hæredes sanguinis, non autem extraneos contineri, quando non adest dictio quibuscumque, ut signanter responsum fuit in Cajetana bonorum 3 Decembris 1646, §. Justitia, & 10 Junii 1648, §. Proinde coram Reverendissimo D. meo Cerro, Romana devolutionis domus 4 Decembris 1651, in princ. & §. contrarium tamen

21 Junii 1652. §. quatenus verò coram bon. me. Bichio, 20 Junii 1653. §. hinc sequitur coram R.P.D. Verospio, & 15 Junii 1652. §. nec de justitia coram R. P. D. meo Melio.

Quia ex illarum lectura constat, quod loquuntur in terminis longè diversis secluso in emphyteusi, vel ubi adest arctissima prohibitio alienationis, non verò quando agitur de locatione perpetua cum canone correspondente fructibus, & cum expressa facultate alienandi, & ad libitum disponendi, & cum amplissima jurium omnium translatione, de quibus supra: in his enim terminis extranei hæredes proculdubio comprehenduntur, ut tradunt supra citati Doctores, & Mant. de tacit. l. 22. tit. 19. n. 27. 28. & 30. Altograd. d. conf. 22. n. 7. & 9. lib. 1. Rota d. dec. 294. per tot. p. 2. recent. etiam in dicta Bononiensi Prædii de Nascentoriis 16 Nov. 1643. §. quod autem in præsentibus coram Reverendis Terracinenf. & distinguendo etiam admittit Rota decif. n. 13. & duobus seqq. part. 6. rec. & in dicta Caietana bonorum 10 Junii 1648. §. & proinde non applicantur coram R. P. D. meo Cerro Bononiens, bonorum de Romaniis 7 Junii 1652. §. iam ex clausula coram R. P. D. meo Verospio.

Hinc Capitulum suffragari non potest subsequens clausula post licentiam donandi, & alienandi incerta, & prout, & quemadmodum de similibus rebus locatis fieri & disponi solet, quia cum addita fuerit post concessionem de sui natura ad extraneos non potuit per illam ipsius natura alterari, ne immediate censeatur revocata facultas alienandi; sed intelligenda venit, quod fiat dispositio salvo jure Capituli sine illius præjudicio, & servatis de jure servandis Rota coram Sa. me. Gregorio decif. 520. sub n. 8. vers. & propterea non debet intelligi, & in Romana domus post Giovagn. conf. 44. num. 71. vers. minus obstat, & seq. lib. 2. & egregie in individuo fuit responsum in dicta Bononiens. Prædii de Nascentoriis 16 Novemb. 1643. §. Placuit etiam D. D. coram Reverendissimo Terracinenf. ubi quod stare simul possunt quod res sit in extraneis alienabilis, & tamen in alienatione ferventur ea, quæ ex natura contractus servari debent, nempe ut requiratur consensus Domini, solvatur laudemium, &c. & in simili clausula, conditionibus prædictis semper salvo, &c. quod non restringant prædictam alienandi facultatem, traditam per clausulam ad habendum &c. vel similem Soccini. Sen. conf. 43. sub num. 43. vers. sed ad hoc lib. 4. Hodier. ad Surd. d. decif. 93. nu. 12. Rota coram Caval. dec. 219. num. 13.

Minus relevat, quod facultas alienandi sit personalis, & ad primos acquirentes restricta, ibi, & de ea facient. & disponent. &c. ad ipsorum D. D. Antonii Curtii, & Marii filiorum libitum voluntatis, &c. Nam omisso quòd facultas alienandi non fuit simpliciter desumpta ex dicta clausula ad habendum, sed ex natura, & qualitate contractus locationis, in quo sine difficultate omnibus competit facultas alienandi, responsum fuit, quod cum dicta clausula, & de ea faciendi, & disponendi, &c. sequatur post stipulationem, & acceptationem factam, non solum pro Antonio, & filiis absentibus, sed etiam pro hæredibus, & successoribus in perpetuum, neque post illam sequatur aliqua dictio taxativa; emphyteusis est ad res transitoria, & facultas alienandi etiam extraneis concessa censetur Rota post Giovagn. dict. consil. 44. n. 78. lib. 2. Caval. dict. dec. 293. num. 3. & 4.

Licet autem verum sit, quod sive emphyteusis fuerit, sive locatio, beneplacitum, & Apostolicum

requirebatur, ex quo solitum concessionis fuit alteratum, nec unquam amplius hoc modo concessa reperitur: quia prædicta alteratione nova reputatur concessio. Dec. conf. 142. nu. 4. in fin. vers. Primò ergo, & num. 5. Decian. respons. 73. num. 43. lib. 2. Redoan. de reb. Eccles. non alienant. quest. 2. nu. 28. Rovit. consil. 79. num. 38. & seq. lib. 1. P. Imol. consil. 65. num. 7. & 8. Rota coram Merlino dec. 756. num. 14. dec. 764. num. 4. & dec. 775. num. 10. Novarien. bonorum 1 Junii 1644. §. eoque minus, coram Reverendissimo D. meo Dumozeto Decano Ravennaten. Domus, 14 Junii 1645. §. ultra quod coram Reverendissimo Terracinenf. & in d. Romana devolutionis domus, de quibus supra.

Adducitur tamen hic præsumptum, licet expressum non exhibeatur ex cursu scilicet longissimi temporis, & centum & amplius annorum cum observantia subsecuta, quæ beneplacitum intervenisse, & omnia legitime facta fuisse sufficienter ad hunc effectum justificat, Gozzad. conf. 73. nu. 20. & seq. Surd. conf. 181. nu. 1. lib. 2. Cravett. de antiq. tempor. part. 3. c. 2. n. 26. Rovit. d. conf. 79. n. 40. Marefc. var. resol. cap. 13. num. 9. lib. 1. Gozzad. ad reg. 8. gloss. 12. in princ. num. 76. & seq. Grat. discip. 867. num. 50. ubi loquitur in specie de observ. 100. annorum & discip. 893. n. 17. 18. & 20. Rota coram Durando dec. 91. num. 6. & dec. 381. num. 15. part. 5. rec. Romana permutacionis 20 Februarii 1647. §. non obstat nullitas coram bon. mem. Bichio & coram Eminentissimo D. Card. Ottobono dec. 240. n. 12. quæ quidem beneplaciti præsumptio administrum etiam aliunde recipit, ex libro nempe ab Honuphrio Janvino Veronensi conscripto, cui titulum fecit de gente Frangipania, ubi lib. 4. c. 1. postquam concessionem hujus domus factam à Capitulo, & Canonicis Antonio Frangipano cum pacto francandi descripsit, hæc verba subnectit. Sopra dizione fu passato il si in evidentem, come appare nelli atti di Stefano de Amandis, & un luogo di 300. scudi, che doveva spendere per l'obbligo, passarono più di 2. mill. in meno di otto anni, cujus quidem classici, & fide digni Scriptoris enunciatio visa est Dominis ad coadjuvandam beneplaciti & observantia præsumptionem, deservire potuisse, cum Historicis, & deferendum, & esse dandam fidem tradit textus in l. 1. ff. de offic. Præf. Prætor. Guttier. præf. qq. lib. 3. cap. 13. num. 13. Larr. de Capellan. lib. 1. cap. 25. n. 3. Grat. discip. 893. n. 6. & seqq. Rot. dec. 353. num. 23. & seq. par. 5. rec. Pisanensis Abbatia 1 Julii 1647. §. nec de potestate coram R. P. D. meo Celso, & plene in Fanen. seu Senogallien. bonorum 26 Junii 1648. §. corroboracionem prædictam coram R. P. D. meo Melio.

Non obstat, quod hujusmodi præsumptiva beneplaciti allegatio in alienationibus rerum Ecclesiæ ex observantia, & cursu temporis deducta sublata fuit per novissimam constitutionem sanctæ memoriæ Urbani VIII. incipientem: Romanus Pontifex in sacra Basil. Petri in Bullario novo t. 4. in appendice constituit. 47. alias 157. ut tradit Rota in Ravennaten. domus 17 Martii 1651. §. præsumptio verò coram Reverendissimo Terracinenf. & in d. Romana devolutionis domus 15 Junii 1664. §. hujusmodi autem coram R. P. D. meo Melio.

Quia ponderatum fuit, quod in eadem constitutione præservatur explicitè centenaria ante fin. vers. nec etiam, ibi, non intendimus autem per præsentem &c. nec etiam tollere centenariam concurrenti.

currentibus de jure requisitis. Centenaria autem de tempore editæ constitutionis in casu nostro erat completa cum hæc promulgata fuerit de an. 1641. concessio autem facta anno 1539. in nihilo refragante, quod à supradictis centum, & annis demenda sint tempora vitæ Canonicorum alienantium, quibus subductis, utique centenaria non erat completa, ut in terminis voluit Rota dec. 94. n. 13. & plurib. seqq. part. 7. recent. & in Mutinen. bonorum 23 Junii 1642. §. non præsumptum, & seq. coram Reverendissimo Terracinenf.

Circūscripta enim alienatione in consanguineos, in quibus terminis procedunt, & loquuntur decisiones exemplo adductæ, & conclusionem procedere ad effectum præscriptionis omnium quæ nisi post mortem alienantis, incipere non potest, non autem ad effectum præsumendi beneplacitum verius D. D. existimarunt, hoc enim secundo casu, quòd alienatio in conjunctos facta non fuit, nullum tempus subducendum esse dixerunt, sed statim post alienationem currere, juxta distinctionem relatum per Marefc. var. resol. lib. 1. c. 13. n. 17. Ad den. ad S. M. Gregor. dec. 364. nu. 19. in fin. vers. & demum circa tempus, Rota in Lunen. Sarzanen. Terrarum 20 Junii 1575. coram Cotta, & coram Seraph. dec. 1027. n. 13. & dec. 1085. n. 5. & in Placentina bonorum 24 April. 1617. §. coram clar. mem. Card. Verospio jun. in rec. dec. 463. n. 8. p. 4.

Neque observantia copulativè necessaria destruitur, ex quo cum Frangipani domum possidere potuerint alio titulo, quam locationis nempe ex concessione in emphyteusim illis factam, an. 1535. usque ad tertiam generationem tanquam cessionariis Dianæ de Vincentiis, non constat indubitanter de observantia secundæ concessionis, quasi sola possibilitas possidendi ex prima, secundæ impediatur observantiam, quæ, & certa penitus, & non æquivoca esse debet in terminis, Rota dec. 176. n. 45. part. 5. rec. & in Cracovien. decimarum 27 Martii 1651. §. neque subsistit coram R. P. D. Verospio. Ponderatum enim fuit quod cum possidere, & uno vel alio modo sit res in animo consistens l. si quis vi 17. §. differentia ff. de acquir. possess. Duran. dec. 40. n. 14. dum iidem Frangipani fecerint impensas in secunda concessione conventas, & semper fuerint soluti, & respectivè recepti affictus, & canones ad rationem Scut. 55. juxta præscriptum ejusdem secundæ concessionis, ut in sum. Com. Francisci n. 3. Hinc excluditur animus possidendi ex prima, & clarissima resultat observantia secundæ, adeo ut, & de illa dubitari non possit Rot. dec. 121. n. 13. part. 7. rec. in puncto observantia, ad præsumendum beneplacitum in Terdonens. Præceptoria 12 Febr. 1651. §. observantia verò coram Eminentissimo D. Card. Ottobono inter ejus impress. dec. 240. n. 13. & seqq.

Et ita utraque parte informante resolutum fuit, &c.

DECISIO CXXIV.

R. P. D. MELTIO.

Romana dotis.

Luna 10 Decembris 1657.

SUMMARIUM.

- 1 Confessio dotis receptæ remunerationem non probat, & de ratione n. 2. & 3. Amplia ut n. 5. 6. 7. & 10. ante matrimonium facta numerationem probat n. 8. Declara, ut n. 9. Simulata ex quibus arguatur, n. 14. 16. & 17.
4 Statutum Urb. cap. 135. habet locum etiam in donationibus tacitis.
11 Dotis constitutio quando dicatur inverisimilis, Decisiones ad Tract. de Alim.

Solutio in parte considerabili inducit præsumptionem numerationis totius num. 12. Promissio eadem facilitate fieri potest ac ipsa solutionis confessio, num. 20.

- 13 Confessione propria major probatio non datur.
15 Dos propter onera matrimonii datur.
18 Causa simulandi dotis numerationem, ex quibus deducatur, & n. 19.
21 Juramentum nil operatur in instrumento veritatis essentiam non habente, Amplia ut n. 22.
23 Persona conjunctæ interveniens confirmat alias simulationis præsumptiones. Amplia ut n. 24.
25 L. vir ab eo 50. ff. de just. dot. declaratur.
26 Simulatio removet consensum.
27 Acceptilatio qualiter inducatur.
28 Cyriac. controvers. 132. n. 27. declaratur.
29 Inimicitia superveniens inducit revocationem.
30 Revocatio instrumenti dotalis expressa ex quibus refutet.

Persistendo in aliis decifis coram R. P. D. meo Bevilacqua sub 11 Febr. 1656. iterum hodie DD. coram me, qui causam repropofui in locum dicti D. mei Bevilagæ absentis responderunt non constare de credito dotali Petronillæ, quia simplex Francisci confessio, & quam præ se fert instrumentum pro D. Petronilla exhibitum, aliunde non justificata non probat veram dotis numerationem l. 1. & ibi gl. verb. instrumenti C. de dot. caut. non numerat. gl. in l. 1. verb. auxerit C. de don. ante nupt. Sed præsumitur sub eo quæsito, ac simulato solutionis prætextu facta, & ut exinde, vel cohonestata reddetur inæqualis sponsæ conditio l. 3. §. si. cum l. seq. ubi DD. ff. commodati Angel. in l. 1. princ. c. de donat. ante nupt. Paris. con. 86. an. 20. cum seqq. l. 3. Rota coram Burati. dec. 775. in princ. vers. veritas autem n. 1. & coram Durano dec. 98. n. 14. vers. non est novum, vel ut sub eo titulo occultaretur donationis animus, & quæ legibus adversatur, tam juris communis, tot. tit. ff. de don. inter vir. & uxor. l. si non vero, & l. creditor C. eod. tit. l. 1. C. de don. ante nupt. quam municipalis urbis est statuto. l. 1. c. 135. cujus dispositionem habere locum, nedum, & factis sub hujusmodi simulatis prætextibus firmavit alias Rota, & signanter coram Put. Dec. 55. nu. 2. vers. & statutum l. 3. Gabr. consil. 142. n. 22. vers. Non obstat. l. 2. cum aliis plene in nostris terminis cumulatis in Romana dotis 21. Februarii, & 26. Novembris 1650. coram Eminent. D. Card. Corrado.

Neque subsistit, quod quando, prout hic, agitur contra ipsummet consentem, sive illius hæredes, tunc dotis receptæ confessio etiam absque administrum probet veram dotis numerationem, quia cum subjecta materia, & de se ut prohibita ob suspicionem simulationis, & fraudis talis confessio nec minus nocet marito consententi vel ejus hæredibus, ut punctualiter decisum fuit coram Burati. dec. 612. in princ. vers. Præterea, & dec. 925. n. 1. vers. illa præsumitur, & in recen. dec. 55. n. 12. p. 6. & vulgaris est distinctio solita haberi in hac materia ut nempe si agatur contra tertios, & urgentissimæ requirantur conjecturæ pro excludenda præsumpta fraude prohibita donationis: & ita respondit Rota in Romana dotis 14. Febr. 1642. coram bon. m. Dumozeto sub §. Creditor. Si verò agatur contra ipsum consentem, vel ejus hæredes, & leviores conjecturæ sufficiant, quæ junctæ cum confessione probent veram dotis numerationem, & in his terminis loquitur dec. Eminent. D. Card. Ottoboni 167. n. 3. & 31. allegata à scribentibus pro Petronilla. Neque quod præcedant in confessione amantia